

122

9.hét

Hétfő 1223-1233

KRISZTUS KERESZTSÉGE

1223 Az Ószövetség minden előképe Jézus Krisztusban beteljesedett. Ő a nyilvános életét az után kezdte meg, hogy Keresztelő Szent Jánossal megkereszteltette magát a Jordánban, és föltámadása után ezt a küldetést adta az Apostoloknak: "Elmenvén tehát, tanítsatok minden nemzetet megkeresztelvén őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében, és tanítván őket megtartani mindazt, amit parancsoltam nektek" (Mt 28,19-20).

1224 A mi Urunk önként vetette alá magát János keresztségének, ami a bűnösöknek volt szánva, hogy beteljesítse a teljes igazságot. Jézusnak ez a gesztusa "kiüresítésének" megnyilvánulása. A Lélek, aki az első teremtés vizei fölött lebegett, ekkor az új teremtésre utalva leszáll Krisztusra, és az Atya Jézust "szeretett Fiának" nyilvánítja.

1225 Krisztus a maga húsvétjában minden ember számára megnyitotta a keresztség forrásait. Valójában már korábban úgy beszélt szenvedéséről, melyet Jeruzsálemben kellett elszenvednie, mint "keresztségről", mellyel meg kell keresztelkednie. A vér és a víz, ami a megfeszített Jézus megnyitott oldalából folyt ki, a keresztség és az Eucharisztia, az új élet szentségeinek előképei: ettől kezdve lehetséges "vízből és Szentlélekből" születni az Isten országába való bemenetelre (Jn 3,5).

"Nézd csak, hol lettél megkeresztelve, honnan való a keresztség, ha nem Krisztus keresztjéből, Krisztus halálából. Itt van az egész misztérium, hogy érted szenvedett. Benne leszel megváltva, benne fogsz üdvözülni."

A KERESZTSÉG AZ EGYHÁZBAN

1226 Az Egyház Pünkösöd napjától kezdve ünnepelte és kiszolgáltatta a szent keresztséget. Szent Péter így beszélt a sokasághoz, melyet prédikációja a szíve mélyén érintett meg: "Tartsatok bűnbánatot és keresztelkedjék meg mindegyiktek Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát" (ApCsel 2,38). Az Apostol és munkatársai a keresztséget mindazoknak följánlják, akik hisznek Jézusban: zsidóknak, istenfélőknek, pogányoknak. A keresztség mindig a hithez kötöten jelenik meg: "Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz te és a házad népe!" - mondja Szent Pál börtönőrének Filippiben. Az elbeszélés így folytatódik: "azonnal megkeresztelkedett hozzátartozóival együtt" (ApCsel 16,31-33).

1227 Szent Pál apostol szerint a hívő ember a keresztség révén közösségre lép Krisztus halálával; vele együtt eltemetik és vele együtt föltámad:

"Vagy nem tudjátok, hogy akik Krisztus Jézusban megkeresztelkedtünk, az ő halálában keresztelkedtünk meg? A keresztségben ugyanis eltemetkezünk vele együtt a halálba, hogy miként Krisztus az Atya dicsőségéből föltámadt a halálból, úgy mi is új életre keljünk" (Róm 6,3-4).

A megkereszteltek "Krisztust öltötték magukra". A keresztség a Szentlélek által fürdő, mely megtisztít, megszentel és megigazulttá tesz.

1228 A keresztség tehát vízfürdő, melyben Isten ígéjének "romolhatatlan magva" létrehozza elevenítő hatását. Szent Ágoston mondja a keresztségről: "A szó az elemhez járul és szentséggé lesz".

III. Hogyan ünnepeljük a keresztség szentségét?

A KERESZTÉNY BEAVATÁS

1229 Az Apostolok korától kezdve kereszténnyé egy fokozatos út és beavatás által váltak az emberek. Ezt az utat gyorsabban vagy lassan lehet végigjárni. Néhány lényeges elemet azonban mindig magában foglal: az igehirdetést, az Evangélium megtérésre vonzó elfogadását, a hitvallást, a keresztséget, a Szentlélek kiáradását és az eucharisztikus közösséghez járulást.

1230 Ez a beavatás a századok folyamán a körülményeknek megfelelően sokat változott. Az Egyház első századaiban a keresztény beavatás hosszadalmassá vált, hosszú katekumenátusi idő és az előkészület útját liturgikusan jelző előkészítő szertartások vezettek végül a keresztény beavatás szentségeinek ünnepléséhez.

1231 Amikor a gyermekkeresztség lett a keresztség szentségének általános formája, az ünnep egyetlen cselekménnyé vált, mely a keresztény beavatást megelőző fokozatokat nagyon lerövidítve foglalja magában. Természetének megfelelően a gyermekkeresztség keresztség utáni katekumenátust igényel. Nem csupán a keresztséget követő oktatás szükségességéről van szó, hanem a keresztség kegyelmének kibontakoztatásáról a személy fejlődésében. Itt van a hitoktatás sajátos helye.

1232 A II. Vatikáni Zsinat a latin Egyház számára visszaállította a "felnőttek többlépcsős katekumenátusát", melynek szertartása az Ordo initiationis christianae adultorum (1972) c. kiadványban található. A zsinat egyébként megengedte, hogy "a missziós területeken az egyes népeknél szokásos beavatási szertartások közül a keresztény hagyomány mellé azokat is bevegyék, amelyek összeegyeztethetők a keresztény szertartással".

1233 Manapság minden latin és keleti szertartásban a felnőttek keresztény beavatása a katekumenátusba való belépésükkel kezdődik, és csúcspontját a keresztség, a bérmálás és az Eucharisztia három szentségének egyszerre történő ünneplésében éri el. A keleti szertartásokban a gyermekek keresztény beavatása a keresztséggel kezdődik, és azonnal követi a bérmálás és az elsőáldozás. Ezzel szemben a római szertartásban a keresztség után évekig tartó hitoktatást követően kapják a bérmálást és az Eucharisziát, mely keresztény beavatásuk csúcspontja.